

Jabloňová panna

Karel Jaromír Erben

calibre 1.12.0

Staženo z webu:

eknihy zdarma.cz

EZ Eknihy
zdarma.cz

Karel Jaromír Erben

Jabloňová panna

Znění tohoto textu vychází z díla
Kouzelná lucerna tak, jak bylo vydáno v
nakladatelství Národní práce v roce 1945
(SEIFERT, Jaroslav. Kouzelná lucerna :
výbor českých pohádek. Uspořádal a
úvodní báseň napsal Jaroslav Seifert;
obrázky Karel Svolinský . 2. vyd.. Praha :
Národní práce, 1945. 160 s.).

Další pohádky naleznete online na [www](http://www.stránkách.Městské.knihovny.v.Praze:www.mlp.cz/pohadky)
stránkách Městské knihovny v Praze:
www.mlp.cz/pohadky.

Verze 1.0 z 8.12.2009.

Tak byl jeden mladý král a ten rád jezdíval do lesa na lov. Jedenkrát, kdy ji od rána do poledne po lese honil, dostal velikou žízeň, ale nebylo nikde potoku ani žádné studánky viděti, aby se napil. A když u dlouho celý zarmoucený po tom lese chodil a nevěděl, jak žízeň uhasiti, přišel nenadále k jedné jabloni a na ní viděl tři zralá pěkná jablka. Byla dopolou červená jako brunát a odpolou žlutá jako vosk, a na ně hleděti chtělo. Ihned mu přišlo na mysl, že by si je mohl utrhnouti, jimi se obvlástit, a králi se jí sliny v hubě dělaly. Hned tedy to jedno jablko utrl, vytáhl z kapsy nůž a počal je krájet. Ale jak je v polu překrojil, tu najednou z toho jablka vyskočila panna, a byl král celý omámen

nebo byla od hlavy do paty celičká nahá :
tak krásná, e jak iv ádné takové nevid
jak vyskočila, volala: Vody! Vody! Ale
se král z toho omámení probral, byla ji
zase ta tam, jako kdy se blabuňka z
mydlin rozpukne, tak e král ani svým očím
nevěřil a celou tu příhodu za nějaké
mámení smyslů pokládal. Ale sáhl přece
po tom druhém jablku, vzal nů a překroji
je také. A tu zase z něho vyskočila panna,
a ta byla také celičká nahá, jak ji Pán Bůh
stvořil, ale je tě mnohem krásněj í ne l
první, a byl král podivením celý
omámený. A ta také vykřikla: Vody!
Vody! Vody! A e tu ádné nebylo, zm
m íkem jako ta první. Tu bylo králi toho
srdečně líto, ale hned si pomyslíl: zajisté,
e to třetí jablko také jiné nebude! A hned
si je také utrl a schoval, a by někde k
vodě přiel.

A potom konečně přišel k jedné řece, velmi prudké a hluboké. Tu se postavil na břeh, vytáhl to třetí jablko a rozkrojil, a hned také z něho vyskočila panna; ale ta byla ještě krásnější než ty obě první. A kdy zavolala: Vody! Vody! , tu se honem královský šlýbnul do řeky, nabral vody rukou a pokropil ji, a tu se ta panna jí neztratila. Ale byla také celičká nahá, styděla se tuze před králem a prosila ho, aby jí půjčil svůj plášť, aby se jím přikreje. A když ten král třetí pannu uhlídal, tu se mu teprve náramně zalíbila a zdálo se mu, že bez ní ani živ býti nemůže. A proto hned řekl: Já ti mi přislíbím, že si mne vezmeš, tedy ti teď půjčím. Když tedy ta milá panna viděla, že jinak není, připověděla mu, že si ho vezme. Tu on jí hned ten plášť se sebe dal a řekl: Počkej zde, a já se pro tebe navrátím, v tom případě tě nenechám dlouho čekat. Potom skočil

hned na koně a cupity, cupity k svému zámku uháněl. A kdy tam přijel, dal hned zapřáhnouti tři páry koní a jel co mohl pro svou nevěstu.

Zatím ho necháme jet a podíváme se, co ta milá panna na břehu dělá. Kdy tak ta panna v pláti zaobalená tam na břehu seděla a na něj čekala, tu najednou odněkud za ní se vyskytne ošklivá babice, strhne s ní pozadu plát, a ne se panna nadála, strčila ji houp! do řeky; a hned se také voda nad ní zavřela a nebylo po panně ani památky. Tu ta baba své hadry čerstvě se sebe svlíkla a zahodila do řeky, pak se přikryla tím plátem a posadila se na břeh, jako dřív ta panna seděla. A kdy ten král zase přijel, ulekl se velice, kdy místo své krásné panny takovou šerednou babici uhlídal. Ale ne věděl, že ta panna i žádné obyčejné stvoření a také se

zapřísáhl, že si ji za ženu vezme, vysadil babu přece na vůz a myslel si: Jistě, že i jen chce zkoušet, a a bude po svatbě, potom se zase v krásnou pannu promění. A kdy přijeli do zámku, dal vystrojiti hlučnou svatbu, ale v čeco se v zámku po straně smálo, že tak mladý a krásný král tak starou a čerednou babici a kdo ví je t odkud za ženu sobě bere. Ale král se nesmál, i bylo mu jaksí ouzko v srdci, a pořád jen si myslel, zdali se ta čeredná babice, a bude po oddavkách, zase v tu krásnou parmu promění. A kdy ji jeli z kostela, podíval se král své nové paní do očí; ale ona byla je tě tak stará i o klivá jako dřív. Tu se ten král z toho velice zarmoutil, ale v dy přece je tě doufal: že mne chce zkoušet, a a jen mine ta p noc, snad bude potom za to tím krásněj í. A kdy ji druhý den počalo svítati, podí

se král své nové paní do očí – ale ona byla
je – tě – kareděj – í a vráskovitěj – í ne – li v
se král z toho rozhněval a ji – ji chtěl dáti z
zámku vyhnati; potom se ale přece je – tě
rozmyslel a pravil sám k sobě: – Snad mě
chce je – tě zkou – eti; počkám, a – bude mít
syna. – Zatím ale bylo mu čím dál tím více
v srdci ouzko; – šel do svého pokoje a zavřel
se, a nechtěl – ádného k sobě pustiti. A kdy
tak celý zamy – lený oknem do zahrady
hleděl, přiletěla na okno bílá holubička s
červeným zobáčkem a nic se krále nebála,
ale sedla mu na ruku, vrkala a lichotila se
k němu, jako by ho ji – byla dávno znala. A
král měl také z ní srdečné potě – ení, hladil
ji a líbal a ptal se jí: – Copak jsi mi přinesl
má zlatá holubičko? – A ona odpověděla:

Vrkou! Vrkou!

Nemá tu pravou.

Tvoje pravá v mokře leží,

bílé vlny po ní běží.

Vrkou! vrkou!

Tu byl ten král z toho ještě smutněji a na svou starou babu ji nechtěl ani pohledět, a když se ho ptala, co mu schází? nedal jí ani žádné odpovědi. Druhý den se zavřel zase do svého pokoje a sedl si celý zamyšlený k oknu. Tu přiletěla ta bílá holubička zase jako včera, sedla mu na ruku, vrkala a lichotila mu. A král byl zase potěšen, hladil ji a líbal a ptal se jí, co mu nese? Ona mu zase odpověděla:

Vrkou! Vrkou!

Nemá tu pravou.

Tvoje pravá v mokře leží,

bílé vlny po ní běží.

Vrkou! vrkou!

Ale té staré babě byla ta králova včerejší
nevěštivost podezřelá a hned si umínila,
musí vyzkoumati, co v tom vězí. A když
dnes král zase do svého pokoje zavřel,
přiloudila se ke dveřím a koukala se
dírkou po klíči; a tu viděla v šelmo a slyšela
také v šelmo, co holubička vrkala. Tu se ta

babice celá rozzlobila jako lítá saň a hned
běhla k myslivci a poručila mu: Bílá
holubice lítá do králova pokoje; tu mi
dnes zastřelí a přinese : pakli se to nestá-
tvá hlava za to. Tu se ten myslivec
postavil v zahradě pod oknem, a kdy
holubička z okna vylítla, střelil a zastřelil
ji, a ona padla zkrvácená na zem. Pak ji
vzal a donesl královně. Tu ji ta královna
roztrhala na kusy, dala vytopiti pec a
vhodila ji tam, a byla na prach spálena.
má , pravila, za tvé vrkání.

Ale na tom místě, kde ta holubička padla,
zůstaly na zemi ležeti tři kapky krve, malé
a červené jako tři korálky. A ty se pomalu
zaryly do země a přes noc pustily ze sebe
kořínky, a kdy ráno počalo svítati, byl na
tom místě tenoučký jabloňový proutek. A
ten vůčihledě rostl, a kdy bylo slunce na
poledni, byl již z toho proutku pěkný jablo

těp, a když se slunce nížiti počalo, vyrůst
na tom těpu tři květy jako krev a mlíko; a
byla z nich vůně kol a kolem a mílo. A v
té královské zahradě byl zahradník. Ten
měl po své nebožce jeně jednu dceru, a ta
byla veliká milovnice květin. Každý den
navečer chodívala po zahradě s konvicí
zalívat a každý den ráno prohlížela, mno-
li zase nových rozkvetlo a které povadly.
Ta když také k večeru se svou konvicí
blízko toho jabloňového těpu přišla,
podivila se té neobyčejné líbeznému vůni, a
když pozdvihla oči a ten pěkný těp a na
něm ten krásný začervenalý květ spatřila,
zaplesala radostí, ale hned potom se zase
zarmoutila a pravila: „Koda tebe, překrá-
kvítku, že z tebe již žádné ovoce nebude.“
Nebo bylo již na podzim a studený vítr
počínal ze strniště foukati. I bylo tomu
děvčeti líto krásného květu, i utrhla si ho a

dala za okno, aby jí co mo ná dlouho vydrel.

Druhý den časně ránošla zase po práci v zahradě, a kdyse za chvílku navrátila domů, zůstala s podivením ve dveřích státi: postýlka jiustlaná, sednička zametená, stůl a idličky čistě umyty, a na polici i v truhlici všechno v nejkrásnějším pořádku. A přece nic z toho sama ještě neudělala a žádný tam mezitím nepřišel. se namyslila a nehledala, nic nebylo plamo, nenašla žádného. Druhý den ráno, kdyse ze zahrady vrátila, bylo to zase tak ustláno, umyto, zameteno i srovnáno, a nikde žádného viděti, kdo by to byl udělal. I umínila si, že bude číhati, kdo to? Navečer rozházela schválně všechno prádlo v truhlici, vyndala z police misky a hrnce a rozstavila sem tam, polila a zamazala stůl i podlahu, jen aby zejtra hodně co

dělati bylo. Ráno pak vzala konvici a dělala, jako by šla zase do zahrady, zatím ale obešla pozadu dvorek a vklouzla zadníma dvířkami do síně a dívala se dírkou ve dveřích, co se v světničce dítí bude. Tu viděla, jak se z toho jabloňového květu za oknem udělá překrásná panna, krev a mlíko – ale celá nahá. Ta se hned také dala do práce: natřásala peřiny, ustlala, srovnala misky a hrnce do police, utírala stůl a – idle – a kdy byla v nejlepším díle, otevřelo to zahradníkovu děvče dveře a vkročilo do sedničky. Tu ta panna, jako by se byla ulekla, volala: Vody! vody! jak to děvče konvici s vodou v ruce drá – elc pokropilo ji celou, od hlavy až do paty. Tu jí ta panna srdečně z toho poděkovala a prosila ji, aby jí je tě své – aty půjčila, ab se mohla do nich ustrojiti. Děvče to hned s ochotností udělalo a pak běželo skokem a

povědělo v čase králi.

Když to ten král uslyšel, vstal a pospíhal na jelenu do toho zahradního domku, a hned také svou krásnou pannu poznal. A ta mu vypravovala, jak ji ta babice čarodějnice po hlavě do řeky shodila a potom krále podvedla, že ony byly tři sestry, dcery královské, a ona z nich nejmladší, a že je ta babice zaklela v tom hustém lese, kde král tu jabloň našel. Já jsem sice ji na svobodě, pravila, ale i sestry, ty musejí ještě tak dlouho co bílé holubice po světě létat, dokud ta babice bude na živu.

A hned tu také oknem přiletěly dvě bílé holubičky, sedly své sestře na ramena, vrkaly a třepetaly křidélkami radostí, že ji vysvobozena. Tu se ten král velice rozhněval, poručil tu babu čarodějnici

lýkovými provazy svázati; pak dal vytopiti pec a do ní háva, tu, v které ona bílou holubici spálila, a vhoditi ji tam, a při ní nezůstalo nic než uhlí. A tu se také hned ty bílé holubice v krásné panny proměnily a všechny ty tři sestry se objímaly a plakaly velkou radostí, že jsou jim vysvobozeny. I dal král vystrojiti novou, hlučnou svatbu, a nebylo mu při ní v srdci ouzko, ale byl vesel a rád se svou mladou a krásnou ženou. A potom byli spolu šťastně živi mnoho let, a jestliže neumřeli, jsou ještě po tuto dobu.

Ale copak dělaly potom ty druhé dvě panny? Inu, můj božíčku! Kdy byly tak krásné a k tomu královské dcery, vdaly se a byly také šťastny.